

Best på dansegulvet

For Amalie Sveen Nicolaysen (16) er dans noe av det som betyr mest. Det har kostet både psykiske og fysisk.

TEKST: Ylva Lishagen Ytreberg

FOTO: Ylva Lishagen Ytreberg

– De fortalte meg at jeg ikke fikk danse, men det er dette jeg vil gjøre, sier Amalie Sveen Nicolaysen og ser ned på hendene sine. På jenterommet sitter hun omringet av pokaler fra dansekurranser. Dansedrakter fulle av glitter og fjær fyller knaggene ved siden av døren.

Gleden dans gir

Amalie Sveen Nicolaysen fra Bjerke startet å danse da hun var fire, nå har hun danset i 12 år. Hun trener mellom 11 og 20 timer i uken, og danser både slow, moderne, jazz og disco freestyle. Det å vite at du alltid kan bli bedre, det å se at du utvikler deg og det å føle at du faktisk mestrer noe, er i tillegg til det å kunne uttrykke seg gjennom dansen det beste med denne idretten for Nicolaysen.

– I tillegg har du venner, familie og trenere som støtter deg, men samtidig pusher deg. De vet hva du kan klare å oppnå. De har mer troen på meg, enn jeg ofte har på meg selv.

For de ukjente

Mange har nok en oppfatning om at dansekurransene handler om dyre, glitrende drakter og det å ha den fineste håroppsatsen. Løshår, falske negler og vipper skal settes på, selvbruning og sminke skal påføres før du er klar for å gå ut på dansegulvet. Etter

fem timer fiksing er det deretter et par timer reisevei for å ha få minutter i rampelyset. Nicolaysen skjønner derfor at dette kan høres helt meningsløst ut for utenforstående, men for henne er det helt klart verdt det.

– Det er her i disse minuttene jeg virkelig får vist frem hva jeg kan og er god for. Det er kun her jeg får muligheten til å formidle et budskap til andre gjennom dansen.

Et nytt syn

Ting gikk ikke helt som Nicolaysen hadde sett for seg. Synet hun hadde på dansen endret seg, og uten å selv være klar over det ødela hun seg selv.

– Vi danser i drakter like små som badetøy, og jo høyere nivå jeg kom opp på, jo mer begynte jeg å sammenlikne meg med de andre danserne.

Nicolaysen synes det er kjipt at trenerne aldri snakker om viktigheten ved å like og akseptere den kroppen man har. Dansingen ble en arena for konkurranse.

– Jeg måtte være best. Både til å danse, men også utseendemessig. Det tok ikke lang tid før de rundt meg merket at jeg ikke hadde den samme type glede for dansen som jeg hadde hatt tidligere.

Nicolaysen meldte seg inn på et treningsstudio og trente mer enn hun allerede gjorde. Hun spiste også mindre. Dette er noe hun var klar over, men hun så ikke konsekvensene dette ville få.

De sa stopp

Det tok ikke lang tid før folk begynte å kommentere at hun hadde blitt tynnere og at hun ikke spiste i lunsjen på skolen. Tilslutt ble Nicolaysen tvunget av foreldrene sine til å slutte på treningsstudioet.

– De prøvde å få meg til å spise mer, men jeg kunne ikke. Lunsjen de lagde til meg kastet jeg i søpla når jeg kom på skolen. Når det var middag spiste jeg litt, men så sa jeg at jeg var mett. Det var derfor de tok meg med til Barne- og ungdomspsykiatrisk poliklinikk også kalt BUP.

Det var da hun skjønnte alvorret. Dette var den vanskeligste tiden for Nicolaysen. Hun gikk glipp av mye skole fordi hun hadde timer med psykologen. Her veide hun seg en gang i uken og det ble lagd lister og planer over når og hvor mye hun måtte spise for å komme opp i en normalvekt. Å få denne normalvekten viste seg å bli vanskelig med all treningen Nicolaysen holdt på med. Psykologen og foreldrene synes heller ikke det var ansvarlig at hun skulle være i dette miljøet når det påvirket henne såpass mye.

– Det ble slutt på alt av konkurranser og treningshelger. Jeg fikk lov til å dra på en til to treninger i uken, men så ikke lenger vitsen. Gleden var der ikke og jeg fikk ikke muligheten til å vise frem det jeg hadde lært, men jeg ville ikke gi opp. Jeg ville komme tilbake til der jeg var før alt dette.

Veien tilbake

Etter et år hos psykolog fikk Nicolaysen lov til å trene mer og mer. Tallene på vekten gikk oppover. Hun fikk ikke konkurrere like mye, men her skjedde det også endringer.

– Den første konkurransen jeg fikk lov til å være med på igjen var noe helt spesielt. Jeg gikk helt inn i dansen og selv om jeg ikke havnet blant de beste, kjente jeg på den samme gleden jeg hadde kjent på tidligere. Jeg måtte bare drive med dette.

Nå er hun ute på parketten igjen for fullt. Hun sliter fremdeles, men vekten er på plass. Nicolaysen kjenner fortsatt på det at hun vil se best mulig ut. Dette jobber hun med. Nå handler alt om å klare å holde vekten, slik at hun kan fortsette å trene og danse som hun vil.

– Med nok innsats kan man klare alt man vil.

